

hidtil har været. Des yv Lande, som afsluttede Pagten i Locarno, erklærer tydeligt i Slutningen af Pagten, hvad det er, de selv mener at have naaet ved Afslutningen af denne Pagt. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse de faa Linier. Den slutter saaledes: „De delegerede for de her repræsenterede Regeringer erklærer at have den faste Overbevisning, at disse Traktater og Konventioners Ikrafttræden i høj Grad vil bidrage til at hidføre en moralsk Afspænding mellem Nationerne, at den i høj Grad vil lette Løsningen af mange politiske og økonomiske Problemer i Overensstemmelse med Folkenes Interesser og Følelser, og at den ved at tæstne Freden og Sikkerheden i Europa vil være et effektivt Middel til at fremskynde den i Folkeforbundspagtens Artikel 8 omhandlede Afrustning. De forpligter sig til at yde deres oprigtige Medvirkning til det allerede af Folkeforbundet paa begyndte Arbejde vedrørende Afrustning og at tilstræbe Virkeliggørelsen heraf ved en almindelig Forstaaelse.“ Det er den Pagt, der i Gaar blev underskrevet i London af 7 Magter, hvortil kommer de Stater, der i Forvejen var afrustede. Jeg tror, ingen kan bestride, at det er et betydningsfuldt Spørgsmaal, som her er bragt et Stykke fremad. Jeg ved meget vel, at den Fredskonference, der for en Maaned siden afholdtes i Locarno, ikke er den første af den Art. Der har tidligere været afholdt Fredskonferencer, og paa disse Fredskonferencer har man i maaske lige saa stærke Ord som her bedyret sin Kærlighed til Freden og erklæret, at man vilde sætte alt ind paa, at Uoverensstemmelser mellem Landene kunde ordnes ved Voldgift, ved fredelig Udvikling. Saadanne Fredstraktater er tidligere blevet afsluttet. Men der er en Væsensforskel paa denne og de tidligere. Ved de tidligere Fredstraktater har det været en væbnet Fred, man under tegnede, og som man vilde søge fremmet. Man vilde sikre Freden gennem Rustninger, man erklærede, at man skulde ruste sig for Fredens Skyld og i Fredens Interesse. Denne Gang er det noget ganske andet, og det er ikke Statsoverhovederne, der træder sammen alene efter eget Fordogt befindende, men efter Verdenskrigen er der i alle Lande et dybtgaaende Folkekrav om Fred. Tidligere sagde man: Vis din Kærlighed til Freden ved at ruste; i Dag siger man: Hvis du vil Fred, saa skal du afruste. Det er Forskellen paa før og nu. De yderliggaaende konservative Partier, der endnu i Dag rundt omkring i Landene taler om yderligere Rustninger eller Vedligeholdelse af, hvad man har, kan

ikke undgaa at vide, at de er i fuldkommen Modstrid med den Udvikling, der nu er i Færd med at fuldbyrde sig. Som Overskrift over Locarno-Pagten kan staa dette: Afrustning er Vejen til Fremtidens Fred.

Man siger, at det er for tidligt, dette Forslag er fremkommet, hvis man ogsaa vil have Locarno-Pagten indbefattet i Overvejelserne; man skal afvente en Nedrustningskonferences Forslag og se, hvilke Resultater den kommer til. Men under Finanslovdebatten sagde det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, at selv om vi faar en Nedrustningskonference, og selv om den tilraader almindelig Nedrustning, saa har Danmark allerede i 1922 foruddiskonteret dette ved den da vedtagne Ordning. Naar de Konservative i 1922, da man ude i Europa endnu hørte Revanchekravene, da alt laa saaledes, som det ligger umiddelbart efter en stor Krigs Afslutning, da man endnu laa midt i Opgøret og Oprøret, kunde foruddiskontere den kommende Udvikling, kunde regne med, at der sikkert vilde komme en Nedgangsperiode, hvordan kan de da i Dag mene, at det kan være rigtigt netop nu, da Forholdene ligger helt anderledes end i 1922, pure at afvise vort Forslag? Jeg erkender, at det i og for sig er i god Kontakt med det konservative Folkepartis hidtil stadige Optræden overfor Spørgsmaalet om en Militærordning.

Man har sagt, at vi ved at fremsætte dette Forslag har skadet Danmarks Ære og Anseelse i Udlandet. Jeg vil gerne sige; at Danmark nyder Anseelse i Udlandet; det har vi daglig, det har vi jævnlig store og rige Beviser paa. Men jeg kan ikke tænke mig, at selv den mest forbenede Militære, selv den ivrigste Konservative vil vove at sige, at Danmark nyder Anseelse i Udlandet for sin Militærordnings Skyld. Hvis der skulde være et Sted i Udlandet, hvor vi nød Anseelse for vor Militærordnings Skyld, maatte det være et Sted, hvor man ikke har Begreb om, hvordan Militærordningen af 1922 er beskaffen.

Jeg anser vort Forslag for velbegrundet, langt mere i Dag end i 1909. Men jeg indbyder paa Grundlag af de Udtalelser, der er faldet under Finanslovbehandlingen, til Forhandling, fordi jeg er enig med min Kollega Udenrigsministeren i, at en Ordning uanset dens Indhold vinder i Betydning, jo større Tilslutning den har i Befolkningen. Svagheden ved Ordningen af 1922 blev jo aabenbar derved, at til Trods for, at Folketinget den Dag, da Lovforslagene om den vedtoges